GERÇEK SANDIĞIN ŞEY...
SADECE BİR KATMAN OLABİLİR.

GAMZE YILMAZ

PARANOYAK YALNIZLIK

ARAS

UYANMAK BAZEN EN BÜYÜK TUZAKTIR.

tilki kitap

tilki
Kitap

PARANOYAK YALNIZLIK

Gamze Yılmaz

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Eylül 2026
ISBN: 978-625-3600-10-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

PARANOYAK YALNIZLIK

Gamze Yılmaz

YAZAR HAKKINDA

Yazar Gamze Yılmaz 1985 Torbalı doğumludur. İnsanın görünmeyen tarafını, sessiz çatışmalarını ve zihnin gerçeği nasıl yeniden şekillendirebildiğini anlatmayı seven Yılmaz, yazarlığı bir anlatma biçiminden çok, insanın kendisiyle yüzleşme yolu olarak görür.

"Paronayak Yalnızlık" gerçek ile yanılsama arasındaki sınırın bulanıklaştığı; güven, yalnızlık ve kontrol kavramlarının sorgulandığı psikolojik bir yolculuktur.

Yılmaz, okura kesin cevaplar vermek yerine sorular bırakmayı ve hikâyenin son sayfadan sonra da zihinde yaşamaya devam etmesini önemser.

Çünkü bazı hikâyeler bitmez.

Sadece sessizleşir.

Bölüm 1- Sessizlik

Kimseyi beklemiyordum. Ama herkes gelecekmiş gibi hissediyordum. Geceyi seviyorum diyenlere hiçbir zaman inanmadım.

Gece sevilmez. Geceye katlanılır.

Çünkü karanlık, insanın içindekini susturmaz büyütür.

Benim içimde hep bir ses vardı. Önceleri fısıldıyordu. Şimdi ise bağırıyor. "Dikkat et."

Her şey küçük başladı.

Bir bakış. Yarım kalan bir cümle. Gereğinden uzun süren bir sessizlik. İnsanlar konuşurken değil sustuklarında ele verir kendini.

Cem dün bana bakarken gözlerini kaçırdı. Normalde kaçırmaz. O detay küçük gibi görünebilir.

Ama benim dünyamda küçük şeyler yoktur. Her şey bir işarettir. Sigaramın dumanı tavana doğru ağır ağır yükselirken düşündüm: Ya gerçekten bir şey varsa?

Ya bu sefer hissettiğim doğruysa? Çünkü ben yanılmam.

Yanıldığımı düşündüğüm her an sonradan haklı çıktım.

Bu yüzden kimseye güvenmem. Kendime bile tam olarak değil. Telefonum titredi.

Ekrana baktım. Bilinmeyen numara. Mesaj kısa: "Her şeyi biliyorum."

Çünkü artık emindim. Oyun başlamıştı.

Ve ben oyunları kaybetmem.

Bölüm 2- Kim?

Mesajı silmedim. Silmek, yok saymak demekti. Yok saymak kontrolü kaybetmenin ilk adımıdır. Ekrana uzun süre baktım.

"Her şeyi biliyorum."

Herkes bu cümleyi kurabilir. Ama herkes bu cümleyi doğru zamanda kuramaz.

Zamanlama... işte insanı ele veren şey budur. Cem'i aramadım.

Aramak zayıflıktır. Bekledim. İnsanlar beklerken hata yapar. Ben insanların hata yapmasını izlerim.

Ama bu sefer farklıydı. İçimdeki ses susmuyordu. "Bu sefer büyük."

Kafamın içinde dolaşan ihtimaller birbirine çarpıyordu. Cem mi?

Hayır, fazla bariz Lina mı?

…

Lina. Onu düşündüğümde zihnim netleşmiyor. Bu iyi bir şey değil. Çünkü ben insanları çözerim. Ama onu okuyamıyorum.

Okuyamadığım şey tehlikelidir.

Telefonu masaya bıraktım. Sigaram sönmüştü. Yeniden yaktım. Kapı çaldı. Donmadım. Şaşırmadım. Sadece bekliyordum.

Yavaşça kapıya yürüdüm.

Her adımda içimdeki ses biraz daha yükseldi. “Hazır ol.”

Kapıyı açtım. Ve o an oyunun seviyesi değişti. Karşımda Lina vardı.

Gülümsüyordu. Ama gözleri gülmüyordu. “Geçerken uğradım” dedi.

Yalan, insanlar “geçerken” uğramaz. Özellikle de benim kapıma. Kenara çekildim.

“Gel.”

İçeri girdi. Evi inceler gibi baktı. Ama ben onun neye baktığını biliyordum: Bana.

Sessizlik oldu. Ve o sessizlik her şeyden daha gürültülüydü.

ARAS ve LİNA (Gerilim)

Lina camın önünde durdu. Şehrin ışıkları yüzüne vuruyordu. "Güzel manzara" dedi.

"İnsan yukarıdan bakınca her şey küçük görünüyor." Sigaramdan bir nefes çektim.

"Bazı şeyler uzaktan küçük görünür" dedim. "Yaklaşınca büyür."

Hafifçe gülümsedi.

"Ya da sen büyütüyorsundur."

…

Direkt. Tehlikeli. Arkasını dönüp bana baktı. "Sen çok düşünüyorsun Aras."

"Düşünmek hata yaptırmaz." "Bazen yaptırır."

Yaklaştı. Aramızdaki mesafe rahatsız edici derecede azaldı. Kalp atışımı kontrol ettim. Dışarıdan hiçbir şey belli olmamalı.

"Mesela" dedi.

"Birine güvenmek yerine sürekli analiz edersen..." Durdu. Gözlerimin içine baktı.

"Onu kaybedersin." Gülümsedim.

"Kaybetmek için önce sahip olmak gerekir." Bir an sessizlik oldu. Bu sefer o duraksadı. Küçük bir an. Ama ben kaçırmam.

"Sen kimseye sahip değilsin Lina" dedim. "Kimse de sana değil."

Gözlerinde bir şey değişti. Küçük ama gerçek. Yakaladım. Yavaşça masaya yürüdü.

Telefonuma baktı. Ekran hâlâ açıktı. Mesaj oradaydı. "Her şeyi biliyorum."

Parmağıyla ekranı işaret etti. "Bunu kim yazdı?"

Ses tonu düz. Fazla düz. "Bilmiyorum" dedim. "Bilmiyorsun... ama saklıyorsun." Başımı hafif yana eğdim.

"Sen neden bu kadar ilgilendin?"

...

İşte bu, soru bazen silahtır.

Lina bir adım geri çekildi. Ama göz teması kopmadı. "Çünkü" dedi,

"bazen insanlar farkında olmadan kendilerini ele verir." Sigaramı küllüğe bastım. Yavaşça yaklaştım.

"Kim kimi ele veriyor Lina?"

Bu sefer o sustu. Ve ilk defa kontrolün tamamen bende olmadığını hissettim.

İçimdeki ses tekrar konuştu:

"Dikkat et."

Çünkü bazı insanlar tehlikeli olduklarını bağırmaz. Sadece...

Gülümser.

Bölüm 3- Yankı

Uyuyamadım. Zaten bir süredir uyumuyorum. Ama bu gece farklıydı. Çünkü artık yalnız değildim.

Yalnızlık güvenlidir. İnsan yalnızken sadece kendine karşı dikkatli olur. Ama biri hayatına girdiğinde tehdit dışarıdan gelir.

Lina gittikten sonra evin içi değişti. Aynı duvarlar

Aynı eşyalar... ama hava farklı.

Sanki biri hâlâ buradaydı. Sanki biri izliyordu.

Perdeleri kontrol ettim. Kapıyı kilitledim. Tekrar kontrol ettim. Sonra bir daha. Bu bir alışkanlık değil.

Bu... refleks. Çünkü bir kez hata yaparsan, ikinci şansın olmaz. Telefonu elime aldım. Mesaj hâlâ oradaydı.

"Her şeyi biliyorum."

Parmağım ekranın üzerinde durdu. Yazmak istedim. "Ne biliyorsun?"

Ama yazmadım. İlk hamleyi yapan kaybeder. Ben beklerim. Ama bu sefer beklemek içimi kemiriyordu.

Sabah olmadan evden çıktım. Şehir uyanmamıştı. En sevdiğim saatler. Çünkü insanlar yokken yalan da yoktur.

Arabaya bindim.

Kontağı çevirmeden önce dikiz aynasına baktım. Boş. Ama boşluk güven vermez.

Yola çıktım. Arkamdaki farlar bir süre sonra dikkatimi çekti. Aynı mesafe. Aynı hız. Tesadüf mü?

…

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Sağa kırdım. O da kırdı. Gülümsedim. "Demek öyle..."

Kalbim hızlandı. Ama panik yok.

Panik amatör işidir. Ben sadece hesap yaparım. Bir sokak daha. Bir dönüş daha. Hâlâ arkamda.

Artık emindim. Takip ediliyorum.

Ani fren yaptım. Araba arkamda durdu. İnmedim. Bekledim. O da inmedi.

…

İşte bu an... gerçekle paranoyanın ayrıldığı yerdir. Ya biri gerçekten seni izliyordur ya da sen kendini.

Kapıyı açtım. Yavaşça indim. Adımlarımı sayarak yürüdüm. Her şey kontrollü. Arabadaki adam camı indirdi. Orta yaşlı biri. Yabancı bakışlar.

"Bir sorun mu var?" dedi.

…

Sustum. Baktım. Uzun uzun. Sonra anladım. Hiçbir şey yoktu. Sadece biri yoluna gidiyordu. Benim yolumdan.

Geri döndüm. Arabaya bindim. Ama bu sefer içimdeki ses daha yüksekti. "Bu sadece başlangıç."

Direksiyonu tuttum. Ellerim ilk defa titredi. Küçük ama gerçek. Ofise vardığımda Cem oradaydı.

Her zamanki gibi. Sakin, normal, fazla normal. "Günaydın" dedi.

Başımı salladım. Gözlerine baktım. Uzun, rahatsız edici derecede uzun. İnsanlar böyle bakışlardan kaçınır. O kaçınmadı.

Ama... bir saniye. Sadece bir saniye göz bebekleri oynadı. Yakaladım. İçimde bir şey oturdu. Ağır. Keskin.

"Sen" dedim içimden,

"Ya çok iyi bir oyuncusun..." Duraksadım.

"...ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun." İkisi de kötü.

Masama oturdum. Telefonu çıkardım. Yeni bir mesaj.

Bu sefer numara gizli değil. Ama isim yok. Mesaj tek cümle: "Yanlış kişiye bakıyorsun."

…

Gülümsedim. Yavaşça arkamı sandalyeye yasladım. Gözlerimi kapattım.

İçimdeki ses artık fısıldamıyordu, bağırıyordu. "Geç kalıyorsun."

Gözlerimi açtım. Ve ilk defa şundan emin oldum: Bu oyun sandığımdan daha büyük.

Ve belki de ben oyuncu değilim.

Bölüm 4- İz

Artık beklemiyorum.

Beklemek pasif olanların işidir.

Ben izlerim. Çünkü birini anlamanın en temiz yolu, onu fark ettirmeden takip etmektir.

Cem'le başladım. Rutinini biliyorum. Saat kaçta gelir? Ne içer? Kimle konuşur? Ama insanlar alışkanlıklarının içinde hata yapar. Ben o hatayı arıyorum.

Akşam ofisten birlikte çıktık. "Bir yere uğrayacağım." dedi. Gülümsedim.

"Tabii."

Ayrıldık. Ama gerçekten ayrılmadık.

Arabayı uzakta park etmiştim. Işıkları kapattım. Cem'in arabası önümdeydi. Motoru çalıştırdı.

Ben üç saniye bekledim. Sonra hareket ettim. Takip mesafesi önemli. Ne çok yakın ne çok uzak.

Şehir kalabalıktı. Bu iyi. Kalabalık saklar. Cem bir kafede durdu.

İlginç. Çünkü burası onun tarzı değil. Camdan izledim.

Tek başına oturdu. Telefonuna baktı.

Sonra birine mesaj attı. Ekranı göremedim.

Ama yüzünü gördüm. Ve insanlar mesaj yazarken kendilerini ele verir. Cem rahat değildi.

GERÇEK SANDIĞIN ŞEY...
SADECE BİR KATMAN OLABİLİR.

Aras, zihninin içinde sıkıştığı bir dünyadan uyanmaya çalışırken tek bir şey fark eder: Gerçek, sandığından çok daha derindir.

HER ÇIKIŞ BİR BAŞLANGIÇTIR.
HER GERÇEK,
BİR ÖNCEKİNİ YOK EDER.

Ve bazı uyanışlar...
İnsanı özgür bırakmaz.
Parçalar.

Bir deneyin içinde olduğunu söylüyorlar.
Ama kim doğruyu söylüyor?

ONLAR MI?
YOKSA... İÇİNDEKİ SES Mİ?

Kaçmak mümkünse...
neden kalmayı seçersin?

Ve kalmayı seçtiğinde
gerçek seni gerçekten bırakır mı?

GAMZE YILMAZ

PARANOYAK YALNIZLIK

OKUDUĞUN ŞEY BİR KURGU OLABİLİR.
AMA HİSSETTİKLERİN?
FAZLASIYLA GERÇEK.

PARANOYAK YALNIZLIK
SENİ OKUYAN BİR HİKÂYE.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786253 600105